

ن ۱۳۶

کتابی شری

نعتیہ کلام

پنجابی

محمد علی طہوسی

ملکیت بھٹی
قصور
پاکستان

فون: ۳۷۷۷

58745

اُہدے ناں

جدی گوداچ والی کوثر دا

اُس ناں دیاں یساں کون کرے

حکد

ہر اک شے دا والی توں ایں سب دُنیا دیا سائیاں
ہر کوئی عاجز تیرے اگے تینوں سب وڈیاں
عرشی فرشی جن ملائک سورج چن ستارے
توں سبھناں دا خالق مولا تیرے کل پسا رے
جوں جوں سوچ وچارن سوچاں گم ہو جاوَن مغللاں
اک پتے دیاں کئی کر وڑاں ون سونیاں شکلاں
تیرا شروع اخیر نہ کوئی کدھر سے پتہ نہ ملدا
باہجوں امر تیرے دے سائیاں پتہ مول نہ ملدا
کیہہ منگیاں کس چیز تے منگیاں کیہہ میرا
بن منگیاں جے توں دے دیویں کیہہ جاندا لے تیرا
دیون کارن داتا ہوند مسنگن لسی سواں
منگ ظہوی اُہدے درتوں کوئی نہ جاوے خالی

سرورِ کونین دے حضور حضرت حسان بن ثابتؓ دا

نذائے عقیدت

وَإِحْسَنُ مِنْكَ لَمْ تَرْقُطْ عَيْنِي
وَإَجْمَلُ مِنْكَ لَمْ تَلِدِ النِّسَاءُ
خُلِقْتَ مُبْرَأً مِنْ كُلِّ عَيْبٍ
كَأَنَّكَ فَتَدُ خُلِقْتَ كَمَا تَشَاءُ

ترجمہ

تیرے درگا سوہنا کوئی .. ڈٹھا نہ اکھیاں نہیں
تیرے درگا موہنا کوئی جنیاں کسے نہ ماں نہیں
ہر اک عیب تھیں پاک خدانے پیدا تہاں نوں کیتا
پیدا ہوئے آپ تیں جوں چاہیا آپ تہاں نہیں

اوتھے تے با زید جہے دم نہ مار د
کتھے ظہوری کتھے گدا ئی حضور دی

حُشْنُ لَادِيَا

عرشاں فرشاں نوں عقیدت دا ہلارا آیا
آمنہ مانی دا جد راج دلارا آیا
تیری کھلی توں میں قربان حلیمت جیتھے
ساری مخلوق دیاں اکھیاں داتا را آیا
ماڑیاں بیکساں مظلوماں دی قسمت جاگی
بن کے رحمت اوہ تیاں داسہارا آیا
اوہ گھڑی اپنے نصیبیاں تے نہ کیوں ناز کرے
جس گھڑی نہی اتے اللہ داپیارا آیا
ڈبڈبیاں ہویاں بدوں نام لیا سوہنے ا
کول اونہاں دے بچاؤن نوں کنارا آیا
اوہ ظہوری نہ زمانے تے کتے ہو رہے
جہڑا سرکار دے روضے تے نظارا آیا

عربی سلطان آیا
گودی چکیا حلیمیں
ایہ سوچ چن تائے
سوہنا پیار نبھائی جلدا
دل ایسے ملے نہیں
دبا حسن بیایاں نوں
راہ دیا اصولاں دا
سدہ دارا ہی لے
اہل رتبہ نہ کوئی تو لے
ہوئے خیر سفینے دی
رحمت اپھاڑ دے
اوسے دی خدائی لے

نیویاں اچیاں دے
سوہنے اناں سُن کھے
اصل دیو چ سائے
اوگنہ گاراں نوں
ویری مدتاں دے
اہل کئے جھکناں پیا
بہندا بوئیے تے
اہدیاں شانناں دی
کھڑا اہدی ریس کرے
مان عن سیریاں دا
جے نہ سوہنا روضہ دے
رَبِّ محبوب لئی

سب فرق مٹان آیا
سر کڈھ لے یتیمانیں
اہلے حسن دے لشکارے
سینے نال لائی جاندا
اک جان کرائے نہیں
جگ دے سلطاناں نوں
سر دار رسولاں دا
دتی پھراں گواہی اے
جدھے مُنہ وچوں رِبِّ بولے
دے جھوک مدینے دی
ساری دنیا اجاڑ دے
ہر چیہ بنائی لے

مرجا مرجا آگے مصطفیٰ جدھیاں راہواں بڑے دیندے رہ گئے
گودی چکیا حلیمہ نے سرکارنوں نازاں والے کھڑے دیندے رہ گئے
کلی خوش بخت سی ابو ایوبؓ دی۔ چتھے جا کے رُکی اچی محبوبؓ دی
نینویاں اپروہنا ایس میرا بنی۔ کوٹھیاں تہ چڑھے دیندے رہ گئے
دنی نبیاں گواہی سی میثاق دی۔ دینجو عظمت ذرا شاہ لولاک دی
ایسی بولی سی اُمی نبی پاک دی۔ سب کتاباں پڑھے دیندے رہ گئے
یار پیایے جہڑے پیار کر دے گئے۔ عشر صدیق فاروقؓ جہڑے
نیرے مہانویں ابو جہل ورگے رہے۔ اوہ نصیباں پڑے دیندے رہ گئے
عقل دے کولوں ہوئی کدوں رہی۔ عشق دے پچھتے پڑے تے منزل ملی
سوئے دی گل منی تے تاں گل بنی۔ اپنی گل تے اڑے دیندے رہ گئے
اللہ والے دی نسبت ظہور سی ملی۔ حشرنوں لاج میری جہنے رکھ لئی
میر ہنجاں دی حوس پے قیمت پئی۔ ہیر سموتی جہڑے دیندے رہ گئے

اِج آمد ہئے اس سوہنے دی جو دو جگ نالوں سوہنا ایں
جدھے ورگانہ کوئی ہو یا لے، جدھے ورگانہ کوئی ہونا ایں
جس ونڈنے دُکھ دکھیا راں دے جس پچھنے خان ہیاں دے
جس جا جا کے وچ غاراں دے اُمت دی خاطر رونا ایں
جس دے قدماں نوں عرشاں دی چوکھٹ نے سرتے رکھیا
اس وچہ بازار مدینے دے سہ بھار عماراں دا ڈھونا ایں
جد پیش نہ کوئی جاوے گی، خلقت ساری کر لائے گی
واری مجھو ب دی آوے گی جس سرتے ان کھلونا ایں
اسناں دھتکہ کھاندے نہیں فیر اپنے نال ملاندے نہیں
جدھے ہنجاں پا کاں محشر وچ بدیاں دا دستہ ڈھونا ایں
جو مل گئے پاک محمد نوں اوہناں نوں ظہومی مل لئیے
جہڑا آج نہ ملیا سوہنے نوں اوہدا حشر نوں میل نہ ہونا ایں

ایہہ کون آیا جدھے آیاں بہاراں مُکرا پیساں
کھڑے نیں پھُل تے کھیاں نہراں مُکرا پیساں
بڑی خوش بخت سی ڈاچی سواری کھلی ولے دی
حلیمہ ہتھ جد پھریاں مہاراں مُکرا پیساں
ہمیشہ جہڑیاں محروم سن قربت دی لذت توں
قدم رکھیا نبی سوہنے نے غاراں مُکرا پیساں
کھڑے سن مُننظر ساکے نبی اقصے دی سجدہ وُچ
امام الانبیا آئے قطاراں مُکرا پیساں
پچھاں جبریل سد رہ تے کھڑا حیران ہوندا سی
اگانہ لنگھیا نبی تے رہنڈراں مُکرا پیساں
ظہوری بیسکاں نے شکر دے بھکے ادا کیتے
ازل توں غمزدہ سوچاں وچاراں مُکرا پیساں

نورِ ازلی چمکیا غائب ہنیرا ہو گیا
کلی والا آگیا ہر تھاں سویرا ہو گیا
حشر تک اوہ پاک راہواں سجدہ گا ہواں بن گیاں
جنہاں راہواں تے مرے آقا دا پھیرا ہو گیا
رَبِّ نون وی ہو گئی دھرتی بڑی محبوبہ
جہڑی تھاں تے احمد مرسل دا ڈیرا ہو گیا
فخر ساکے نیں بجاسو ہمنے مدینے پاک دے
عرشِ اعظم توں اُہا رتبہ اُچیرا ہو گیا
یا رسول اللہ اوہ کئے بخت دا لے لوگ سن
جنہاں دی قسمت دے وچہ دیدار تیرا ہو گیا
ہو گئی میسنوں ظہوی دردی دولت نصیب
مل گیا لے چین جد داعم ودھیرا ہو گیا

ساڈی جھولی وچ رحمت دا خزینہ آگیا
میرے آقادی ولادت دا مہینہ آگیا
جس گھڑی دُنیا تے اے رحمتا للعلیٰمین
ڈگ پئے بُت کُفروں مُنہ تے پسینہ آگیا
ہُن تیماں تے غریباں دی خُدا نے سُن لی
بیکساں دا اَاج کناے تے سفینہ آگیا
جہڑی انگھوٹھی رسالت دی سی مُرل پاؤندے
اوہدے وچ ختم نبوت دا عکینہ آگیا
میری ساری زندگی دا اے حاصل اوہ گھڑی
جہڑے ویلے سامنے میرے بدینہ آگیا
کلی والے دی شناسخوانی دیاں ایہہ بکتاں
شعراکھن دا ظہوری نوں تیرینہ آگیا

ہر پاسے رحمت وسدی اے ہتھ بندھ کے بہاراں کھلیاں نہیں
سائے جگتوں پینہ سوہنا ایں سوہنے دیاں سوہنیاں گلیاں نہیں
ہر اک دی زبان تے صلے علی سرکار دا در سبحان اللہ
اس درتوں فیض اٹھائے نہیں گل بنیاں تے گل ولیاں نہیں
ہوئی دُونی مہک فضاواں دی پئی قسمت جاگ ہواواں دی
انج لگدا اے دھوڑ مدینے دی جویں سُرچہ پالی گلیاں نہیں
پئی آکھے دھڑکن سینے دی چم داروہ خاک مدینے دی!
اس کرماں والی دھرتی تے لائیاں سرکار نے تلیاں نہیں
نیت دا بیڑا پار ہوئے بھانویں دکھ درد ہزار ہووے
جدوں کسلی والا یاد آیا مسی کے سرتوں بلاواں ٹلیاں نہیں
کوئی رو کو یار ظہوری نوں دعوائے نہ کرے محبت دا
اس اوکھے پیڑے وچ پے کے بھسل جانیدیاں بھلیاں نہیں

کئے چار چوہیرے پکار پے گئی والی دو جہان دا آیا اے
والضحیٰ چہرہ تے والیس زلفاں کسے ماں کرناں والی جابا اے
اوہدے حسن دی بھال نہ جائے جھلی حسن وایاں مکھ لکایا اے
جدوں رُدا تے کر دی زبہن سجد شجر و حجر کسے بس نوایا اے
نال انگلی دے چن توڑ دیندا آپے توڑ کے جوڑ دکھایا اے
جدوں چا ہوندا اے سوج موڑ دیندا رب اوہنوں مختار بنایا اے
رَب اوہدی زبان چوں بولدا اے بولے جو قرآن فرمایا اے
اوہنوں دیکھ کلمہ پڑھیا کنکراں میں حکم اوس نے جدوں سنایا اے
چتھے کئی خدا سن جھبوٹیاں دے جھنڈا اوتھے توحید الایا اے
دشمن دین کالاں اوہ دعسا منگے اوہے خلق دانہ پیا اے
حامی اوہ غریباں تے بکیاں دا جنھے سب دا درونڈایا اے
کیوں نہ خوشیاں ظہوسی مناؤن سارے کسے والا تشریف لیا اے

فلک خوبصورت سجایا نہ ہندا کسے شے داوی ایستھے سایہ نہ ہندا
نہ ایہہ عرش کرسی تے نہ چن تارے شب و روز نہ ایہہ ہندے نطاکے
نہ جن و بشر تے نہ کوئی پرندہ حیاتی مماتی نہ مویا نہ زندہ
نہ حوراں دے قصے نہ آدم نہ حوا نہ یعقوب یوسف زینا
نہ تختاں تے تابجاں دے سلطان ہند نہ محلاں دے والی نہ دربان ہند
نہ بلدی کے نون کدی زندگانی! ہوا ایہہ نہ ہندی تے نہ ہندا پانی!
نبی نہ ولی غوث ابدال ہند نہ ہند کے مہینے نہ ایہہ سال ہند
ربیع الاول دا نہ ہند امینہ کوئی جساندا نہ اوہ مکہ مدینہ
نہ میلاد ہندے نہ ایہہ نعت خوانی ثنا خواں نہ ہندے نہ ایہہ خوش بیانی
نہ عرشی نہ فرشی نہ حساکی نہ نوری زمانے تے کچھ وی نہ ہندا ظہوری

کے چیز دا ایستھے سنا نہ ہندا

جے رب نے محمد بنایا نہ ہندا

کیڈا سوہنا نام محمد دا اس ناں دیاں ریاں کون کرے
دو جگ تے سایہ رحمت دا اہدی چھاں دیاں ریاں کون کرے
دھن بھاگ حلیمہ دائی دا ایسا محبوب خدائی دا
جدی گوو اچ والی دو جگ دا اس ماں دیاں ریاں کون کرے
جو سوہنے نے فرمایا اے، او نہاں سن کے سیس نوایا اے
بیشل محمد عربی دے سبحناں دیاں ریاں کون کرے
جو، بحر نبی و چہ رونڈیاں نیں بدیاں دے دستر ہونڈیاں نیں
اوہناں کرماں والیاں اکھیاں دے بنجواں دیاں ریاں کون کرے
ہر ذرہ نور خیزینہ ایں شہراں چوں شہر مدینہ اے
جیتھے رضوہ کملی والے دا اس تھاں دیاں ریاں کون کرے
لکھ غزل قصید پڑھار ہو گیتاں دیاں پوڑیاں چڑھار ہو
پر یار ظہوری سوہنے دیاں نعتاں دیاں ریاں کون کرے

صفتاں پاک رسول دیاں دا کون بیان سُنائے
گن گن کھڑا دستے ایسے گھنٹی وی ٹکٹ جاوے
حُسن کہ اہدے اک جلوے توں ہر شے واری جاوے
نکھ سوہنے داسب توں سوہنا کھڑا تاب لیاوے
زُلف کہ اُہدا قیدی ہو کے ہر کوئی خوشی مناوے
اکھ کہ دل مٹھی چپ کرے جس دل نظر اٹھاوے
ہتھ کہ انگلی کرے اشار اچن فتد میں لگ جاوے
طاقت بخشِ رَب پچھے نہیں سورج موڑ دکھاوے
قد کہ سرُوجے وینخ نوئے تے من چپ پیا تھروے
چال کہ جدھروں رُودا جاوے چانن کر داجاوے
علم کہ رَب نے ایسا دتا انت نہ کوئی پاوے
عقل کہ اُہدے جھٹے اگے دانا سبیس نواوے

خلق کہ جان دے دشمن سبھاں چادر آپ دچھاوے
رحم کہ ویریاں تاہیں اپنے سینے دے نال لاوے
سخی کہ اُہدے بوہے توں کوئی حنالی مول نہ جاوے
رعب کہ عزراہیل وی بناں اجازت کول نہ آوے
بول کہ مٹھی بولی اُہدی پھتر پئی بلاوے
سیر کہ اللہ اُہدی خاطر اپنا عرش سجاوے
عدل کہ ہر کوئی منصف سُن کے عرش عرش کرد اجاوے
سچ کہ دشمن دین گواہی جھوٹ نہ کدی لاوے
صبر کہ پتھر پیٹتے تے سٹخ کے شکر بجا لیاوے
کیہہ کیہہ دساں خالق وی پیا اُہدیاں قساں کھاوے
باہج خدا دے کون ظہوری اُہدی حقیقت پاوے

قرآن دسا اے بڑائی حضور دی
کھڑا کرے گا ندح سرائی حضور دی
توسین دے مقام نے ایہہ راز کھولیا
اللہ ای جاندا اے رسائی حضور دی
بن دیکھیاں جدھے تے کروڑاں نثار نے
صورت خدا نے ایسی بنائی حضور دی
جھولی چہ دو جہان دی دولت سیٹ لئی
کئی اوہ مال داری دانی حضور دی
میرے توں روز حشر جے پچھیا فرشتیاں
رو رو کے یس دیاں گا دہائی حضور دی
اوتھے تے بایزید جیسے دم نہ مارے
کیتھے ظہوری کیتھے گدا نی حضور دی

سب دے غمخوار نبی رُتبے نرالے تیرے
دو جہانناں چہ پئے ہوں اُجالے تیرے
دلِ مرا، جانِ مری، دینِ تے ایمانِ مرا
میری ہر چہ سزِ مرے آقا حوالے تیرے
بن گئے جیسے و فاروق تے صدیق و غنیؓ
جنہاں میخواراں نے پیتے نے پیالے تیرے
بُجھ گئے آپ تیرا نورِ بھگوان والے
دیوے بلدے ای سدا رہن گے بالے تیرے
غیر و تے نہ نگاہ اُٹھی کدے اوہناں دی
جنہاں خوش بختاں نوں رُتبے جلویں و کھالے تیرے
خادمِ حضرتِ حسانِ ظہوری سائے
تیرے ٹکڑے تے پئے پلکے نیں پالے تیرے

دنیا تے آیا کوئی تیری نہ مثال دا بھ کے لیا واں کھتوں، سونیا تیرے ناں دا
سونیا در و دیجھے رب تیری ذات نوں
نکھ تیرا نور و نڈے ساری کائنات نوں
شیدا اے زمانہ تیرے حسن و جمال دا
کئے رہن والیا مدینے آون والیا
بھٹڈے کھان و الیاں نوں سینے لاون و لیا
تیرا بنیاں ڈگیاں نوں کوئی نہ سنبھال دا
تیریاں تہ صفتاں دا کوئی وی حساب نہیں
توں تے کھتے تیریاں غلاماں دا جواب نہیں
حوراں تائیں روپ و نڈیں صہشی بلال دا
ہو کا پیاد یو کے تیرے پچیاں پیاراں دا
جیوند اظہوری ناں لے کے تیرے پیاراں دا
گولا ایترا تیرے در تیری آں دا

58745

اللہ دے پاک کلاماں چوں قرآنِ دارتہہ دکھراے
جویں نبیاں وچوں نبیاں دے سلطانِ ارتہہ دکھراے
جبریل ایسے سدرہ تے رہے سرکارِ خدا دے کول گئے
معراج دی راتنے دیاے انسانِ ارتہہ دکھراے
دُنیا تے ہزاراں بن دے نیس ہر روز پر وہنے شہراں دے
جاواں قربان مدینے دے مہمانِ دارتہہ دکھراے
ہر جانے اک دن جاہاں ایں جدوں موتے ان بلانا ایں
جہڑی نکلے یار دے قدماں تے اُس جانِ ارتہہ دکھراے
انمول سخن دے موتیاں نوں ٹڈیا اے کئی ہزاراں نیں
اپہ سائے شاعر اک پاسے حسانِ دارتہہ دکھراے
تصنیفاں ہو زظہوری نے اُچیاں دے ناں منسوب کئی
سرکار دی مدح سرائی دے دیوانِ دارتہہ دکھراے

پیاس اکھیاں دی بھاندے نیں نصیباں والے
تیرے دربارتے جاندے نیں نصیباں والے
یاد وچہ اکناں دی سنگھدی اے جیاتی ساری
دید دی عید مناندے نیں نصیباں والے
نین ہسدے ہوئے ملدے نیں ہزاراں لکھاں
رونا اکھیاں نوں سکھاندے نیں نصیباں والے
روگ دلبر دی مجھت دا دلاں نوں لاکھے
عسردا روگ گواندے نیں نصیباں والے
درد وچہ دی بڑی لڈائی کے جے کوئی جانے
نازدلبر دے اھٹاندے نیں نصیباں والے
انجنتے ہر کوئی ظہوری اوہدی تعریف کرے
نعت سوہنے نوں ساندے نیں نصیباں والے

اللہ دے مجھ کو باکالی کسلی والیا سائیاں
خیر کرم دا جھولی پانکے کر دیو دُور جدائیاں
ہر شے دا مُختار نبی ایں اُمّت کے مُختار
تینوں جہڑیاں شانناں بلیاں ہو رکے نئے پائیاں
باہج ظہور تیرے دے سہی دو جگ وچ پنہرا
فرشِ قس کے عرشاں توڑی تیریاں سب شناہیاں
رات تری زلفاں توں صدقے دین بکھڑے توواری
زلِ مل حوراں تیرے دُرتے دینِ سلامی آئیاں
جدوی لوکی جان مدینے مہینوں چین آوے
کد آوے گی میری واری چردیاں آساں لائیاں
تیرے باہجوں دردِ ظہوری کون ونداون والا
یاد تری نے آن و سائیاں میریاں سب تنہائیاں

محبوب خدانوں ہر شے دا مختار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
سہر کارے روئے نون رب دادر بار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
جو پہلاں آئے مغر کھڑے جا پچھو مسیح اقصے نون
آ مغروں آپ امام بنے سردار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
لنگہ جاندی ساری رات اوہدی اُمت دی خاطر دروہی
آقانون پیاری اُمت دا عنسوار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
لیا سو ہنار اتو رات بلارج گلاں کیتیاں کول بھٹا
سہر کارنوں دستو حنائق دا دلدار نہ آکھاں کہیہ آکھاں
وائے نی مدینے پاک دیئے کوئی دار و دس وچھوڑے
دبردی جسدائی وچ دل نون بیماری نہ آکھاں کہیہ آکھاں
آقادی شہنا کردا لے خدا ہن کون ظہوری دم مائے
اس نعت نون اپنی عقیدت دا اظہار نہ آکھاں کہیہ آکھاں

موتوں بولے تے بن دے پائے پتے میرے آقا دی گفتار ویکھو ذرا
دشمنان نے دی تعریف کیتی جدی کسلی والے دا کردار ویکھو ذرا
مست اکھیاں توں وارے تارے پیا چن انگلی دے من دا اتارے پیا
مکرائے تے چان کھلارے پیا۔ اہدے مکھڑے دے انوار ویکھو ذرا
اوس داتے نہ ہو گا ثانی کوئی۔ عرشاں اُتے ہونی میربانی جدھی
ماقیامت کرے حکمرانی نبیؐ۔ دو جہانان اسرار ویکھو ذرا
بے زبانان نون کلمے پھائے جہنہ۔ اچھے سر نیویاں دے کرانے جہنہ
گوئے کالے برابر بھائے جہنہ۔ شاہ بطحا دا دربار ویکھو ذرا
ایتھے سوچاں نون وی سوچنا پے کیا۔ نہ کسے نون رسائی دا ایلیا سرا
بہرے کے سدہ تے جبریل آکھے پیا۔ میرے آقا دی رفتار ویکھو ذرا
وینج لو پھر کے سب دنیا پوی کدی۔ دل دی حسرت نہ ہووگی پوری کدی
چنگی قسمت بے ہوئے ظہور سی کدی نہ گنبد دے میںار ویکھو ذرا

ہفتہ لال

(بطرز مثنوی)

تاجدار عربیا من موہنیا
پاسانا مہر باناسب دیا
سوسنیا مارغ نیناں الیا
والضحا والفرحہرے الیا
سب توں اچیاں شان پاؤں الیا
بیکساں دکھ ونداؤں الیا
ڈگے ہوئیاں نوں اٹھاؤں الیا
ظلم دے بدل ہٹاؤں الیا
دلبر خواہاں چ اوں الیا
ہا دیا پر نور سینے الیا
فرش تے ہر تھان ہراں تیریاں
رحمتاں دی نویں چا پرتاں کھے
سیدار سردار اسب توں سوہنیا
سچیا مجموعے پتھے رت دیا
سوہنیا وائیل زلفاں الیا
سوہنیا لولاک سرے والیا
ہو کھے اول آخر اوں الیا
ماٹریاں نوں سینے لاؤں الیا
سٹے ہوئیاں نوں جکاؤں الیا
رحمتاں اہمینہ وساؤں الیا
سرور اعشاں تے جاؤں الیا
سوہنیا سوہنے مدینے والیا
عرش تے وی انتظاراں تیریاں
توں مسایا اجریاں نوں ان کے

بزی آمد ہوئی نور و نور سی۔ ہو گئی ظلمت جہانوں دُور سی
شکلاں دکھار سرتوں لہر گئے۔ بیکس دلاچار اٹھ کے بہہ گئے
تر اپیا نئے تڑپئے۔ ٹہنیاں تے پھل سجرے کھڑپئے
سج گیاں آساں محرمیاں۔ رب نے سنیاں ہاواں مظلوماں دیاں
دچھڑے ہوئے دل ملے نئے تہا۔ بھلیاں نوں رستے دکھانے تہاں
انبیاء تکدے نے اہوتیاں۔ رب نوں دیکھین نگاہوں تیریاں
رہنڈیاں اُمتی کے چھانوتیریاں۔ اللہ من اے رضاواں تیریاں
دکھاں دے ممکن حید بن گیا۔ عاصیاں دا اک وسیلہ بن گیا
بھڑے دُنیا توں نالے ہو گئے۔ کرماں ماںے نختاں ولے ہو گئے
جھوٹے آئے حق دے متھو بنے۔ چور چوری چھڈ کے رکھو اپنے
دُور دُنیا توں ہنیرا ہو گیا۔ آ گیا سوہنا سویرا ہو گیا
اوہ ظہوری موس د بچپال آ۔ سب دے دردی آمنہ دالال آ

مشہدِ راج

جد رات پئی تے سوہنے نوں رب کول بٹلا کے دیکھ لیا
دن چڑھیا کملی والے نوں سب یاراں آکے دیکھ لیا
خالق وی تاہنگے درشن نوں مخلوق وی ترسے دیکھ نوں
کے کول بٹلا کے دیکھ لیا کے درتے جا کے دیکھ لیا
مطلوبے متا فرشاں تے طالب نوں اڈیاں عرشاں تے
جبریل نوں گھلیا ناں ادب سوہنے نوں جگا کے دیکھ لیا
نیاں نے پاک حضور دیاں آج صدقے اکھیاں نوں دیا
قاصد نے سوہنے قدماں چپہ سر اپنا، جھکا کے دیکھ لیا
معراج دا مطلب ایہہ کہنا، طالب مطلوب دامن بہنا
اک دوجے نے اک دوجے نوں راج کول بٹھا کے دیکھ لیا
چرچا سرکار دا کرنا ایس ساڈا ایجو جینا مرنا ایس
ہوندا اے ظہوری رب راضی اسان نعت سنا کے دیکھ لیا

قربان شب معراج اتوں جس میں کرایا یاراں دا
اس میں نصیب جگایا اے ساڈے جیسے اوگنہاراں دا
قربان اوہدی سواری توں صدقے اوہدی غمخواریں
رَبِّ کول بٹھا کے سوہنے نوں دکھنیا ایں دکھیاں دا
ایہ ات جہانوں کھری اے ایہ بات جہانوں کھری
کوئی وی بھید نہ پاسکیا یاراں دے قول قراراں دا
پل چو طالبِ مطلوبے اک پوچھ لکھاں پل گزے
یاراں نے صدقت کہہ دتا ایمان نبی دیاں یاراں دا
اس دنیا تے یا حشر دے بن کئی والے کون سنے
اوہ حامی سب دکھیاں دا اوہ موس کن بھاراں دا
اوہ روضہ سب توں سوہنے دا سب دنیا دے من موہنے دا
پچھو قد ظہوری عاشق توں طیبہ دے در دیواراں دا

سُوج چن ستائے امبر، دھرتی چپا چو فیرا
بہڑے پاسے جھاتی ماراں سارا ای چانن تیرا
ساریاں اُچیاں اُچیاں نالوں تیرا شان اُچیرا
تیری رحمت باج ظہورسی کوڈی مل نئیں میرا
ہوراں دے نے ہو رہائے مینوں سارا تیرا
لوکی آکھن میری میری یس آکھساں یس تیرا
تیرا تیرا آکھدیاں وی کم نئیں بن دا میرا
بنے ظہورسی جے کرتوں وی کہہ دیوں ایہہ میرا
آخر ویلے میریاں اکھیاں راہ تکناں ایس تیرا
تیرا کجھ نئیں جساںدا جیکر پا جاویں اک پھیرا
جے توں سر تے ان کھلوویں پردہ رہ جائے میرا
سو کھانیکے ساہ ظہورسی ویتخ لوواں مکھ تیرا

ہر ویلے سوہنے دیاں گلاں ایجوکل کھائی
میری جھولی عملوں حسالی اونہوں کمی کائی
میں ظہومی سب توں نیوان پست اچھے نال لائی
صدقے جادواں اچھے توں جس نیویں نال نبھائی
یاد رہے سوہنے دمی دل و پسر قرب ہو ویادی
جہڑے کھد کتاہنگ ہمیشہ مو جاندی منظوری
ایسہ دنیا ہوئے تے بھانویں حشر میدان ظہومی
بانج مرے کسلی والے دے کتے نہ پینی پوسی
میری جان پھچان نہ کوئی بہر کسلا بس جھلا
نام لو ان نت سوہنے اکرے دنیا اللہ اللہ
او گنہار ظہومی ہاں پر دل و چاک تسلا
حشر دیہاڑے میسے ہتھو چہ ہونا ایں یاد اپلا

مکی مدنی ماہی سوہنا پیار کھائی جاندا
ناداراں مجبوراں اتے کرم کمائی جاندا
ساڈے عنسم وچہ یار ظہوری ہر گائی جاندا
عرشاں تے وی جا کے ساڈا در و نڈائی جاندا

وچہ دلاں دکر چ دے جاون بول ریلے بولے
بریاناں بڑیاں شکلاں والے بن گئے اوہدے گولے
ہر یلے پی رحمت جس دی عاصیاں تائیں ٹولے
اُس سوہنے دے یار ظہوری کے میدان نہ ٹولے

خلق سوہنے دا مٹیاں سبے اپنیاں نالے غیباں
جسم تے پتھر و جد کہ ہوون فیرونی منگے خیراں
عرب دے دھرتی ان و سائی جس سنے دیان پیراں
اوہ معراج دی است ظہوری عرش تے کرا سیراں

ساری دُنیا سِکھ ناں سُتی یس اُٹھ اُٹھ کے جاگاں
بھاگ ظہوری چنگے ہو دن مڑکیوں رُوواں بھاگاں
اُبھڑی جھوک و سادے میری موڑ مرے ول واگاں
سُفنے وچ پاک وار جے آویں ساری عس تر جاگاں
جوں جوں گُذر ن وچہ جُدائی میرے سال مہینے
توں توں اک وچھوڑے دی ودھ دی جائے پھینے
بخت بے چنگے ہو دن میرے پھنچاں اس زمینے
اُوے مَوْت ظہوری جم جم ، آفے پاک مدینے
اودھر پاک مدینے ایدھر میریاں اکھٹاں
راہواں دے وچ رونداجاواں چھاں پھر پھر لکھاں
تھاں تھاں نے انوار دسن محبوب دے جلوے لکھاں
دواکھاں مجبو ظہوری کتھے کتھے رکھتاں

محمدؐ دارتبرہ خدا کو لوں چھو
خدا دی شہنا مصطفیٰ کو لوں چھو
کویں سوہنا روند اسی اُمت دی خاطر
ذرا جا کے عنار حرا کو لوں چھو
مزا تپدیاں پتھراں داکہہ سہندا
بلال رض حبش دی صدا کو لوں چھو
کویں نیتیاں عاشقاں نہیں نمازاں
ایسے منظر ذرا کر بلا کو لوں چھو
ادا کیتی سُنّت کویں مصطفیٰ دی
اویس رض عاشق پارسا کو لوں چھو
ظہوری دعسا دا اثر جے نہ ہونے
تے فیر اپنے ربّ دی رضا کو لوں چھو

دِنے رات ایجو دُعَا منگناں ہاں
مدینے چہ اپنی قصت منگناں ہاں
نہ طالب زمانے دی رنگینیاں دا
نظارا سدا روضے دا منگناں ہاں
سفر منگناں ہاں مدینے دی راہ وا
تے عشق نبیؐ رہنا منگناں ہاں
لگے نال سینے دے روضے دی جالی
ایہ فرقت دے غم دی دُعَا منگناں ہاں
اڑا کے جوئے جائے پل وچ مدینے
میں اوہ کرماں والی ہوا منگناں ہاں
ظہوسی ایہ سب نالوں وڈی دُعَا لے
خدا کولوں اوہدی رضا منگناں ہاں

ہند اے کرم خوش بختاں تے سلطان مدینے والے دا
کوئی قسمت والا بن دا اے مہمان مدینے والے دا
بیل نوں سا چمن دی اے، وچھڑے نوں تاہنگ ملن دی اے
دل والے امی دل وچ رکھدے نے ارمان مدینے والے دا
عرشی بے چین سلامی نوں، فرشی پیچن غلامی نوں
اللہ امی بہتر جان دا اے کیہہ شان مدینے والے دا
سرکار دے تین الیاں دی تائیں گواہی دیندی اے
کر دا اے حکومت دنیاتے دربان مدینے والے دا
سوہنے دے مسافر چلے نیں، چلے سوہنے دے ولے نیں
سوہنے دیاں یاداں پلے نے سامان مدینے والے دا
سینے وچ یاد مدینے دی بھاساں تمام محسوس دا
میرے تے ظہوری ڈا ہڈا اے احسان مدینے والے دا

محبوب خدا دالے سلطان مدینے دا
رحمت دا خرمینہ ایں دامن مدینے دا
خالق نے اٹھائیاں نہیں اس شہر دیاں کساں
تھاں تھاں تے گواہ بنیاں شرآن مدینے دا
رتبے خدا و توں انسان تے اک پاسے
رکھدے نیں ملائکہ وی ارمان مدینے دا
تا حشر بلا دالے سرکار دی اُمت نوں
دیکھو ایسے غلاماں تے احسان مدینے دا
پئے جان دی اے جھولی وچ خیرات شفاعت دی
ہوندا اے سوالی نوں ایسے دان مدینے دا
رحمت دی پناہ اندر آیا اے ظہوری دی
جس ویلے دا بنیا ایں مہمان مدینے دا

وَسَّ تیرا دربارِ پیا پیا جھولی خیر فقیراں نوں
دے صدقہ اپنی رحمت دانه تک میراں تقصیراں نوں
پئی بولے دھڑکن سینے دی بس اکو تاہنگ مینے دی
ایہہ درداں ماے منگدے نیس تیری نظراں دیاں تیراں نوں
گیلاں نے تیرے شہر دیاں نیں دل دیاں ریجھاں ٹھہریاں
کدی چھاں چن چن لکھاں نوں کدی دیکھاں تیراں دیاں نوں
تیرا وہ پاک دوارا لے جنت توں ودھ پیارا لے
ہر تھاں تیرا چمکارا لے روشن کرد اتھت دیراں نوں!
سنگ لگے لگی والے دے غیراں دے نال کوں لگے!
جو لگی مرشد لے نوں کیہہ سا راوہدی بے پیراں نوں
اوہ گھڑی ظہوی آئے گی روضے دی جالی چھاں گا
حالی تدبیراں رو رو کے پچھن پیاں تقدیراں نوں

اوہ آقا کسلی والاے ربّ دا محبوب سدا نڈا اے
اوہ جو آکھے مولا منّے جو چاہتا اے ہو جاندا اے
بیس رجم دی کہیہ تو صیفت کراں اوہدے خلق دی کہیہ تعریف کراں
دُشمن وی درتے آجاوے لاہ چا در ہیٹھ وچھاندا اے
ہتھ دو جگ دی سرّاری اے، کسلی دی بگل ماری اے
دینیک خدا دے گھر دا اے عناراں وچہ نیر و گاندا اے
چاہوے تے چن نوں توڑ دیوے دل منّے سوج موڑ دیوے
آجاوے موج تے پتھراں نوں اپنا کلمہ پڑھواندا اے
کوئی کہیہ سمجھے کوئی کہیہ جانے اوہدا رتبہ مولا ای جانے
جنہاں توں پتھر کھاندا اے اوہناں دی خیر مناندا اے
مخلوق اوہدی شیدائی اے درتے تے حبس کی خدائی اے
بیس وی آس ظہوری لائی اے کد سوہنا کول بلاندا اے

جہڑا رسول پاک تون مشربان ہو گیا
سمجھو اوہدی نجات دا سامان ہو گیا
میرے نبی دے نور دا ہو یا جدوں ظہور
میرا خدا دی ذات تے ایمان ہو گیا
کردے نیں رشک ویکھ کے سائے ملائکہ
جبریل کسلی والے دا دربان ہو گیا
راضی گنہگار تے ہو جائے گا خدا
راضی ہے دو جہان دا سلطان ہو گیا
آئی اخیر وقت جدوں مصطفیٰ دی یاد
مر جانا میرے واسطے اسان ہو گیا
جس نوں ملی ظہور می محبت حضور دی
اللہ دا فضل اوہدا نگہبان ہو گیا

دل اوہ دل جس دل چسپے پیار محمد دا
اکھ اوہ اے جہنوں ہو جائے دیدار محمد دا
راہ اوہ اے کہ جس راہ تے محبوب خد اٹریا
تھاں اوہ اے کہ جس تھاں تے دربار محمد دا
نہر کار دا بندہ بن بس نفوس جے مناؤنا ایں
اقرار حنہ ادا اے استرار محمد دا
لعنت دا طبق ملیسا تعظیم کئی ساری!
شیطان نے کیسا جسد انکار محمد دا
ہو جائیگی اللہ دے مجرم دی شفاعت وی
نہ بخشیا جائیگا گناہگار محمد دا
یار بس ایہہ ظہور سی وی ٹر جائے پینے نفوس
دل ہندا اے ہر ویلے طلب کار محمد دا

جاواں صدقے مدینے دے سلطان توں دو جہاں جس دی خاطر بنائے گئے
کلی والے دے اون توں قربان میں سکیاں دے نصیبے جگائے گئے
درتے دربان جبریل ور کے کھڑے۔ گوئی پھراں نجوی اوہد کے کلے پڑے
اوہدی مرضی جے ہونے تے دن چرگ شہنشاہ اوہد کرتے جھکائے گئے
انبیاء اسیں دُنیا تے آئے کئی۔ نہ کے نوں ملی شان اوہد کے جیہو
رات معراج دی دیکھو جس د کئی۔ عرش د کسار کرتے بجائے گئے
گلاں دُساں کیہہ حج دے مہینے دیاں منگاں خیراں نہی د ک سفینے دیاں
وسدیاں رہن گلیاں مدینے دیاں جتھے مینہ رحمتاں د کوسائے گئے
سیرسائے زمانے دی کرے رہے۔ جلوے ایہہ رحمتاں د ک نہ کدھر کے

رِیس اوہناں دی کھڑا ظہور می کرے
بختاں والے مدینے بلانے گئے

جس دل نون تاہنگ مدینے دی اوہنوں نہکتے آرام آوے
بیمار مدینہ نیچ جاندا جدوں حاضری دا پیغام آوے
اک وار جنہاں نون ہو جکے دیدار حضور دے روضے دا
اوہناں دے لبہاں ترات دے سرکار دے شہر انام آوے
سین عقلاں وچ سپہاسکد ارتبہ محبوب دی چوکھٹ دا
ہر ویلے عرشاں فرشاں توں روضے تے درود و سلام آوے
دو جگ دی حکومت دا والی بیٹھالے صرف چٹائی تے
اس بوریئے تے جبریل ایس لے رَسب پاک کلام آوے
بے چیمان نون چین آوے گا ہر عاصی بخشیا جاوے گا
اللہ دے کل رسولاں دا محشر وچ جدوں امام آوے
دو جگ دیا سوہنیا محبوبا جس دن دامنہ ویتخ لیا
منگدالے ظہوری روز دعائے کرتے فرتے فر غلام آوے

جدوں تیکِ دل دی صفائی نہیں ہونی
مُحَمَّدِ دَرْتِ رَسَائِی نہیں ہونی
ایہ دم زندہ ہے کھلی والے دا دم ایں
اصل زندگی اوس سوہنے دا عنہم ایں
عنہم مُصَطَفَی نے آئی بس او نا کم ایں
کے کم ایہ ساری خُدائی نہیں ہونی
اوہ ساری خُدائی دا مُختار اک اے
نبی ساریاں اوی سَر اَر اک اے
تے ساڈا اوی محشر نوں عنہم خوار اک اے
بناں اوہدے مُشکل کشائی نہیں ہونی
جدھے جوڑے نوں عرشِ رحمان چمٹے
زیں چمڈی نالے اسمان چمٹے
کوئی نہ اوہدے نال نوں انسان چمٹے
بغیر ایس نال دے رہائی نہیں ہونی

حمدے جوڑے نوں عرش سینے لگاؤے
اوہنوں گود وچ لے کے لوری سناؤے
حبیبِ خدا جس دا اجڑ چراوے
علیہ رضہ جیہی ہووے دانی نیس ہونی
یہ بیٹے دی گل بیشک نرالی
دم عیسے وی ہے اگر چہ مثالی
خدا دی قسم قاب توہین والی
کے نوں وی اوہ رات آئی نیس ہونی
ہوئے سوہنیا تیرے درتوں نہ دُوری
رہوے تیرے تداں دی ہر دم حضوی
تیرے در دامن گتا ایہ تیرا ظہوری
کہ در در دی میستھوں گدانی نیس ہونی

دل تڑپنا مدینے دے دربار واسطے
اکھیاں دے بوجے کھولے نیں سرکار واسطے
دونویں جہان سید ابرار واسطے!
سب کچھ بسنا یا یار نے اک یار واسطے
عرشی وی جان نثار نہیں اُسن ہمثال دے
فرشی بند اتجلی انوار واسطے!
سایہ سی نور داتے رہیا نوریاں دے کول
کلی دی چھاں بسنا کی گنگار واسطے!
سختی اجل دی نہیں ایسے مے رون و ایو
دم رُک گیا انخستے دیدار واسطے!
میرا تم ظہوری میری گفت گوتم
سب کچھ ثنائے احمد مختار واسطے

چلیے مدینے سائے چھڈ گھر بار دیئے
رُضے دی جالی اتوں تن من وار دیئے
چنگا بے نصیب ہوئے چنکی رہنمائی ہووے
اودھروں مذیستے اکھاں جھڑی لائی ، سووے
خاک راہ مدینے والی سرچہ پائی ہووے
ہون بے ہزار جاناں اوس ویلے وار دیئے
گلیاں مدینے دیاں پھریئے فستیراں وانگوں
رُضے اگھے کھڑے رہیئے عاجزاں حقیراں وچھو
پے رہیئے بحدے چہ عاصیاں سیراں وانگوں
چکے نہ ساری زندگی گزار دیئے
ہووے بے ظہوری فضل رب العالمین دا
مل جائے اوتھے کوئی ٹکڑا زمین دا
روضے توں اوہلے رہ کے حج نہیں جین دا
بن پروانے ، کر زندگی نشار دیئے

ہجر دی مکدی نہیں راست مدینے والے
پاکرم اپنے دی اک جھات مدینے والے
یاد وچ تیری جو اکھیاں میں دگائے اتھرو
کول ایجو مرے سوغات مدینے والے
تیرے دربارتوں اک پل نہ جد اہواں میں
وس بے ہوں مر حالات مدینے والے
چہرہ بس آپ داک وار نظر آجائے
ہوں جد آخری لمجیات مدینے والے
میرے مولا دی رضا اوس چھاواں کر دی
جستے راضی اے تیری ذلت مدینے والے
اک تیرے ناں توں سوا ہونہ پئے کجھ وی
ایہہ ظہوری دی اے اوقات مدینے والے

جہڑے دل اندر یاد بچناں دی اوس دل نوں چین قرار کیتھے
اکھاں روندیاں نہیں زار و زار کیتھے سوہنے نبی داپاک دربار کیتھے
جنت اوہ جنت نیرکان بندیاں دی گنہگاراں لسی ایہہ بہشت کھلا
بھلا اوس فردوس محل کیتھے تے مدینے دے درو پوار کیتھے
جہڑی دھرتی نکاری سی جگ اندر اوس دھرتی تے رب نوں پیا آیا
بدل ظلمات دے چھائے ہر پاسے و سہ رحمت دیکھ انوار کیتھے
دُشمن آؤندے چل کے وچ قدماں سوہنا چادراں سبھ دچھا دیندا
اوہدے خلق نے خلقتاں موہ لیاں اوہدے فیض دا ہوئے شمار کیتھے
نور بشر دے ایہہ تمام جھکڑے عقل کولوں تمام نہ ہو سکے
عشق دیکھیا شب معراج اندر جبرائیل کیتھے تے سرکار کیتھے
مالک ہوئے لولاک دے آپ سوہنا میں مش بان ظہوری غمخواراں
پانی قاب تو سین دی جبکہ کیتھے روون لسی عراد دی غار کیتھے

کرم تیرے دانہ کوئی ٹھکانہ یا رسول اللہ
سدا کھلائے رحمت داخزانہ یا رسول اللہ
مرا ایمان این دن حشر دے سرکار دادا من
بنے گاسب دی بخشش دا بہا نہ یا رسول اللہ
تیرے دربار دا صدقہ امیری دی فقیری می
تیرے فیضان اسائل زمانہ یا رسول اللہ
جو تیری یاد وچ گزے جیاتی اوہ حقیقت
بناں تیرے ہے جو کچھ وی فسانہ یا رسول اللہ
جدن پھین گئے اسکے دونشتہ قبرے مینوں
سناواں گا دروداں دا ترانہ یا رسول اللہ
فدا ہووے ظہوری اوس ویلے ککھری پل توں
جدوں ہووے مدینے نوں رانہ یا رسول اللہ

حاضری

روزِ ازل توں کہیا بیسک جنہاں مکے ڈھکیاں خلقتاں ساریاں نہیں
کبے پاک دے سبھناں طواف کیتے جویں جویں یاں ایتھے واریاں نہیں
حجرِ سوڈے کیاں نے لے بوسے جتھے ہندیباں بہت دُشواریاں نہیں
آپ زمزم نوں جدوں سی ڈیک لائی ہوئیاں ختم سبھے بقراریاں نہیں
صفا مروتے دوڑے پئے سائے اہر نشانیاں لہم نوں پیاریاں نہیں
ہویا حج میدان عرفات اندر آہ وزاریاں تے اشکباریاں نہیں
شامِ عشاءِ مرفلہ مقام آکھے دو نویں کھیاں نمازاں گذاریاں نہیں
کیتی آن قربانی منی اندر تے شیطاناں نوں کنکراں ماریاں نہیں
مکے جا کے وداع طواف کیٹا نکیاں حج دیان مہ داریاں نہیں
غارِ ادمی دید قربان جائے جتھے آیتاں رب اتاریاں نہیں!
غارِ ثور تے جانڈے نصیب والے او تے منزلاں ڈاڈیاں بھاریاں نہیں
اوتھے جائے ظہومی تے پتہ لکدا کوں یاں نہ جانڈے یاریاں نہیں!

حَضْرَتِ

مکے حاضری سے دن ہوئے پورے ہن مدینے دکوٹے تیاریاں نہیں
نبی پاک سے شہرنوں جان پتیاں بختاں والیاں موٹراں لاریاں نہیں
جنگِ ر میدانِ دمی دید ہوئی فوجاں کفر دیاں بچتھے ہاریاں نہیں
پہلی فسحِ اسلام نوں ہوئی ایستھے ہویاں دشمنانِ اہدیاں خواریاں نہیں
ایستھوں رٹے محبوبِ دمی یادے کے جدھے واسطے رونقاں ساریاں نہیں
دلاں چہ طرفان نہیں سہراں دکپلکاں ہنجاواں ناں شنگاریاں نہیں
روضے پاک دی جھلک جاں نظر آئی اکھاں ہون سیاں صدقے واریاں نہیں
جای لبان تہو یا دروسب کے کھلیاں رحمتاں والیاں باریاں نہیں
ہوئے جالیاں سے جدوں ان نیرے گلاں بھل گیاں او تھے سایاں نہیں
سینے لاکے جالیاں مال رٹے اکھاں بیخ کے روضے نون ٹھاریاں نہیں
منظرِ کبیرہ ائے ظہور ہی ہیں کبیرہ دساں اکھاں او تھے حیران و چاریاں نہیں
دن اوہ جہڑے او تھے لنگدے نہیں اتاں اوہ جو او تھے گذاریاں نہیں

حضورِ

اوتھے دل بس انجوائی چاہوند اسی مجھ نبوی دگر دیوار چھاں !
نوری جالیاں اکھاں کنال لاواں روضے پاک دے پاک انوار چھاں
جھکد اُجھکد استوناں دگول جاواں سینے لاسب نوس سینہ ٹھار چھاں
لواں ممبر مہرا بے خوب بوسے جذبہ پیار داکر کے نثار چھاں
کیاری جنت دی کہیا حضور پس نوس اوہ شکرانے دے نفل گزار چھاں
نت صُفّہ چہوترے کول جا کے پتے عاشقاں دی یادگار چھاں
چھاں کنکراں مجھ دے صحن دیاں جا کبوتران دی بیسٹھی ڈار بچھاں
جناں راہواں تے سوہنا محبوب ٹریا اوہناں راہواں اکر دوغبار چھاں
لکھ گلیاں دچمدا رہواں اوتھے پھر کے شہرے کوپے بازار چھاں
چھاں پیردینے دے کتیاں داکر وار چھاں لکھ وار چھاں
نسبت جدی حضور کنال ہووے شکر رب داکر کے ہزار چھاں
جہڑا نام ظہوری محبوب تے نوس کیوں نہ اوس نوس میں وار چھاں

نہ نیر و گایاں بن دی لے نہ درد سنایاں بن دی لے
اللہ دیا سوہنیا مجھو با گل تیرے بسنایاں بن دی لے
مختر و چ سائے رورو کے مجھو پ خدا نوں آکھن گے
اُج بگڑی قسمت ریاں دی رکارڈے آیاں بن دی لے
طیبے سفر دیاں اہیاں نوں بھل جان نطائے دُنیا دے
اکھیاں دی عیستے رُضے دیدار کرایاں بن دی لے
شبیر دے خون نے کربل دی مٹی نوں ایسہ فرمایا سی
حق سچ دی عزت بحدے وُچ اچ سیس کٹایاں بن دی لے
اس رنگ برنگی دُنیا تے کدھرے نہ ہو ر نظر آوے
جھڑی رونق کملی والے دے دے باتے چلیاں بن دی لے
جس دین دا ظہوی وینچ لیا دہار محمد عربی دا
دل وچ تصویر مدینے دی ہن نعمت سنایاں بن دی لے

ہر پے نورانی جلوے اتنی موج بہاراں نہیں
دو جگے وچ دھماں پتیاں آگیاں سکاراں نہیں
صوت سوہنی رُوپ انوکھا اچیاں شانوں والے ا
دیکھ کے منہ وچ اُنکلاں پایاں حسن دیاں سزاراں نہیں
جنہاں چہرے کے سوہنا اُمت واسطے دسیا سی
دُنیا نوں رُشانی بخشی دیس عرب دیاں غاراں نہیں
عمرہ غنی صلیق رضی علیہ دے سہتاں یوچہ ہتھ نبی دے
یاری خوب نبھائی یار و پاک نبی دے یاراں نہیں
بے شک دور مدینہ سمیٹھوں میں نہیں دور مدینے توں
ہر اک ساہ ناں میرے دل دیاں اوتھے ای جدیاں تاراں نہیں
سوہنے درگاہور ظہوری نہ ہو یا نہ ہو دے گا !
دُنیا اتے میرے جہیاں پھر دیاں لکھ ہزاراں نہیں

سب عرشی فرشی رات دنے پڑھدے رہندے صلواتاں نہیں
چھتے روضہ میرے آقا دادا اس شہریاں کیا باتاں نہیں
جدوں جالی دے نیڑے ہو کے کچھ عرضاں کریتے رورو کے
اس ویلے کرماں والے توں لکھ سکے دن تیرا تاں نہیں
ہر دکھ مدینے بھل جاندا او تھے ہنجواں اے مل جاندا
سرکارِ مدینہ دے وٹوں ایہ امت نون سوغاتاں نہیں
پئے چار چو فیڑے جالیاں دے جھڑپ ہر وقت سو الیاں دے
ہر اک جھولی دے وچہ پییاں اوہدے فضل دیاں خیرا تاں نہیں
اک پل جو مدینے رہندا اے اوہنوں آخر کہنا پسندا اے
ایتھے نور دیاں برساتاں نہیں اس شہریاں کیا باتاں نہیں
کیہہ حاضرئ اکوئی حال کہوے او تھے کچھ نہ ظہوری یاد رہو کے
روضے دے اگے ہتھ بنھ کے چپ کھڑیاں قلم داتاں نہیں

اکھیاں دے زیر جدائی وچ سپردن رات وگائے جانڈے نیس
خوش بختاں نیوں مجبواں دک دیدار کرائے جانڈے نیس
اک وار فرشتے رو صئے تے جو آوندے فیر نہ آوندے نیس
سرکار دے اُمتی نے جہڑے مڑ مڑ کے بلائے جانڈے نیس
کعبے داد وارا کیہ آکھاں رو صئے دانظن ارا کیہ آکھاں
ایتھے درد سُنائے جانڈے نیس او تھے درد و نڈائے جانڈے نیس
اک جھلک پی جیو یوسف رضی اللہ عنہ کی ہتھ کٹے عورتاں مصر دیاں
بن ڈھٹیاں اہدے نام اتوں کئی سیس کٹائے جانڈے نیس
کئی جاگدیاں دی عس گئی رکھ رکھ کے اڈیکاں یار دیاں
سفنے وچ آکھے کیاں دے سٹے لیکھ جگائے جانڈے نیس
ایہ عشق ظہور سی کئی واری مرنے توں پہلاں ماردا آکھے
دک سہہ کے وی مجبواں دے سونا ز اٹھکے جانڈے نیس

یاد و چہ رونڈیاں نہیں اکھیاں کمانیاں
سد کو مدینے آقا کرو مہر بانیاں
ساری کائنات دا خزینہ مل گیا اک۔ اللہ دی سو نہم جہناں نوں تیرہ مل گیا
جالیاں دگول بہر کے ول جہاں مانیاں۔ سد کو مدینے....
ساکے جگ نالوں او فضاواں ای نہ ایلا۔ دسدیاں جدوں سوہنر وضعہ دیان جالیاں
شالا کدے پھیرون تاناں او سہانیاں۔ سد کو مدینے....
درے سوالیاں دی جھولی خیر پاوتناں۔ عاجزاں غریباں تائیں سینے نال لاوناں
ایخو کج پالاں دیاں عاداتاں پُرائیاں۔ سد کو مدینے....
غیراں اگے کدی دکھ اپنا نہ پھول دے۔ چپ چپ ہند کمونہوں اچاوی نہ بول دے
آقا دے غلاماں دیاں ایخو نہیں نساںیاں۔ سد کو مدینے....
ساڈا تے ظہور می ایخو دین تے ایمان ایں۔ پیار کملی والے دے عبادتاناں دی جان ایں
پیار بناں سبھے گلّاں فصّے تے کہانیاں۔ سد کو مدینے....

راہیا سو ہنیا مدینے وچہ جا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
سو بنے روضے اگے ترنوں جھکا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
گھڑی حاضری دی جس ویلے آوے گی سونہہ رب دی خدائی مل جاویگی
اوتھے ہنجاں دے ہار بنا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
دس پین گے نظا کے تینوں نو دے ہاٹیر جس ویلے ہو دیر کا حضور دے
جالی چم کے سینے دے مال لاکے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
اوہناں پتھراں توں لوکی جس دے ارے جنہاں چم کے پیر کا دے
اوہناں پتھراں دے پیرس ہتھ لاکے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
جا کے دیکھیں اہدی مٹی خوش نصیب نوں جنہ لوریاں سائیاں سی صبیوں
متھے اتے اوس مٹی نوں سجا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں
سکھ چین اوہ ظہومی ساڈی جان دا روضہ رب کے صیب عالیشان دا
اوہدی چھانویں دکھ اپنا سنا کے تے میرا وی سلام آکھ دئیں

جھتوں جگ شنائی بسندائے جتھے فجر تمام نہ ہوندی کے
چلو چلئے یار مدینے نوں اوتھے کدی وی شام نہ ہوندی کے
کر عمل حضور دے حکماں تے جھکٹ جائے کارے قدماں تے
کس کم اوہ گولی آقا دی جہڑی دلوں غلام نہ ہوندی کے
جہاں تن من اریاں سوہنے توں مر کے وی سداؤ زندہ نہیں
اوہ جان سدا بے جان ہو جہڑی یارے نام نہ ہوندی کے
مل اوس داکتے نہ کوئی اے۔ جنہوں یارے گھر نہ ڈھوئی کے
بھانویں شکل دی سوہنی ہوندی کے بھانویں عقل دی خام نہ ہوندی کے
گستاخ جہڑے محبوباں دے اوہناں توں کنار اچنکا کے
ایسے بندیاں نال ساڈی تے کدی دُعا سلام نہ ہوندی کے
جدوں دُنیا والے سوں جانڈے او دوں اللہ والے جاگد نہیں
بندگی ایہہ ظہوسی ایسی اچھڑی برسر عام نہ ہوندی کے

کلی دالے دے راہواں توں قربان میں سوہنا چدھروں گیا دن چڑھوندا گیا
اُبدے تے نون بندیاں تے ننا ای سی اوہ تے پتھراں نون کلہ چڑھوندا گیا
حسن سوہنے اچمکاں پایا دا، روپ دکھراے نبیاں دکر دردا
اونوں ڈرتہ رہیا حشر دی ناردا، بہڑا نیرے محسوس آوندا گیا
آئے غم لے کے مسرور ہوندا گئے، اپنے بیگانے منظور ہوندا گئے
در دکھیاں دسب دور ہوندا گئے، کلی والا جدوں مسکراوندا گیا
اک حقیقت دی پہچان بن دگئے، آئے کافر مسلمان بن دگئے
وگرے مڈھاں دکانسان بن دگئے، سوہنا ڈگیاں نون پھر کے اٹھاوندا گیا
لا دوارو گیاں نون آرام آ گیا، بن کے رحمت محمد دا نام آ گیا
جو وی ستاراں چہ بن کے غلام آ گیا، آقا سبھناں دی بکری بناوندا گیا
سفر پارا مدینے دے ول جان دا، رتہ سوہنا محمد دے مہمان دا
ساتھ ملیا ظہوری ثنا خوان دا، ساکے اہ نقاں پڑھ پڑھناوندا گیا

ہا دیا تا جب دار مدینے دیا سو ہنما کوئی نہ تیرے جیسا دیکھیا
جنہاں اک ارتیری جھلک دیکھ لسی او ہنماں پھر نہ کوئی دوسرا دیکھیا
سچے رب دی کرانی ایچہاں توں وحشیاں نوں بنایا اے انسان توں
رب افرمان توں ساڈا ایمان توں دیکھ کے تینوں بنییاں خدا دیکھیا
جلوہ گاہ نبی اُمّ ہانی دا گھر جتھوں ہو یا شروع اک انوکھا سفر
نور نوں رب کے دیا مقام بشر آپ جبریل سدہ تے جا دیکھیا
حوصلے ماڑیاں دکو دھاگے پیا عاجزی تگڑیاں نوں سکھا دیا
بیر غاراں چہرے کے دکاویے پیا جنہوں عرشاں تے رب نے بلا دیکھیا
دل نوں موہ لین والے نظائے بڑے جکو دنیا دیو چہرے پیرے پیرے بڑے

پڑھوئی نوں بھل گئے ایہہ سارے بڑے
جہڑے دن ادر مصطفیٰ دیکھیا

او گنہاراں دے بٹھاں تے جسدوں نام حضور آجاندا کے
بخشش دے بوجے کھل جاندا دے رحمت نون سرور آجاندا کے
رنگار دی محفل وچ پہہڑا آوندا اے خالی نہیں مڑدا
بھلیاں نون می کھلی والے اچیتا تے ضرور آجاندا کے
محبوب خدا دی نسبت دی تاثیر زالی دیکھی کے
بندیاں نون اکھیاں بند کر کے دیکھن اشعور آجاندا کے
دنیا دی محبت دے لٹکارے اوہنوں بھل جاندا دے
چدے دل وچ مدنی ماہی دی الفت دا نور آجاندا کے
دنیا دا نظارا کوئی وی چپکانیسی لگے اکھیاں نون
جدوں عاشق کھلی والے دے رخصتے تون سرور آجاندا کے
نیویں نون ظہوری پھل لگے اسیج اکھیاں دے بندیاں نہیں
اوہ ٹہن ہمیشہ تے جاندا دے جہناں نون غور آجاندا کے

نہیں بھل دا مدینے دانظن ارا یارسول اللہ
سدا وسدا رہوے تیرا دوارا یارسول اللہ
دکعبہ توں لے کے روئے اظہرے نوہتے تک
ایہہ چان تیرا لے سا کے داسارا یارسول اللہ
اساڈی آبروی توں ساڈا مان دی توں ایس
تیری رحمت علامان اسارا یارسول اللہ
دھاڑے حشرے سب نوں خدا بنختے گا اس ویلے
جدوں ہو جائے گا تیرا اشارا یارسول اللہ
فرشتے، اولیاء جن و بشر، شاہ و گدا، سب
ترے دربار توں ہوندا گزارا یارسول اللہ
جدوں انان ترا آیا ظہوری دے لبان اُٹے
چمکا اٹھیا مسترد استارا یارسول اللہ

ترے خوشبو توں سب ممکن فضاواں یا رسول اللہ
ترے دم نال نہیں ٹھنڈیاں ہواواں یا رسول اللہ
میں کچھ وی نہیں ہے تیرے نال میری کوئی نسبت نہ
میں سب کچھ ہاں ہے میں تیرا سداواں یا رسول اللہ
جنہاں نہیں تیریاں تماموں سینے نال لایا کہ
نصیبہاں و الیاں ہویاں اوہ تھاواں یا رسول اللہ
مدینے آکے ایچو رات دن میری عبادت کے
تیرے روضے توں اکھیاں مہٹاواں یا رسول اللہ
اجلے آون توں پہلاں جے تیری دید ہو جائے
میں ایسی موت توں قربان جاواں یا رسول اللہ
کویں سوز آشنا تحریر ہو جائے ظہوری دی
مسلم جامی دایں کتھوں لیاواں یا رسول اللہ

اک نویں حیاتی بلدی اے بول ایسے عربی ڈھول دیکھیں
انسان تے رہ گئے اک پاسے پتھر وی سن کے بول دیکھیں
جہاں من لیا منظور ہوئے - مغرور ہوئے جو دُور ہوئے
کئی دُوروں آجھر پور ہوئے - کئی خالی رہ گئے کول دیکھیں
ہوئے سوکھے غلاماں دکائے مونس خاصاں عیاناں دک
نفاست دُوسلا ماں دے پئے کناں وچ سرس گھول دیکھیں
کئی شربت وصل دا پین پئے - کئی ناں لے لے کے جین پئے
کئی سوہل ملوک حسین پئے - اہد گراہ وچ جاناں رول دیکھیں
بن جھلے سیس نواون گے - اوہ راز حقیقت پاون گے
عقلاں والے پھپتساون گے - جہڑے علم حضور دا تول دیکھیں
جگ منگتا سا راندنی دا - رہو کوسا دوارا مدنی دا
جہاں لہجیا سا راندنی دا - اوہ کدوں ظہوری ڈول دیکھیں

میری عزت تیرے ماں دے سہا کے یار رسول اللہ
میری کشتی نوں بی لاؤ کسارے یار رسول اللہ
تیرے درتے میں سر رکھیاتے دل دی ایہہ تمنا ایس
نہ ہن میسنوں کوئی آواز ما کے یار رسول اللہ
قسم رب دی حیاتی میری دا ایجو امی سہا یہ
تیرے درتے میں دن جہک گزاریے یار رسول اللہ
کدی دیدار دے کے ایساں نوں وی شاد کر دیو
ایہہ روندے بنین نے کر ماں دے یارے یار رسول اللہ
خدا دادا فضل اس خوش بخت نوں بیک کہنداے
جہڑا اک واروی دل تھیں پکارسے یار رسول اللہ
تیرے پروانیاں دی کون گنتی کر کے آقا!
ظہوری جھے کئی پھر دے وچاے یار رسول اللہ

اکھیاں دکبوہے کھٹے نہیں دل سیج وچھا کے بیٹھا اے
ہر کوئی وچہ اڈیکاں دک گھر بار سکا کے بیٹھا اے
سرکار دارتہہ جان دیاں - استاں بون قرآن دیاں
رَبِّ قسم اٹھاوے اس تھاں دیا جتھے سوہنا اسکے بیٹھا اے
رحمت د افرین بنیا ایں - شرب توں مین بنیا ایں
محبوب خدا او ایں دن توں او تھے ڈیرے لاکے بیٹھا اے
کہہ خبر ہووے انساناں نوں - رَبِّ جانے اہدیاں شان نوں
چھوٹے تیاں وچہ جبریل ایں خود سیس نو لاکے بیٹھا اے
دن مکے گئے راتاں مک گیاں - زندگی دیاں نبضاں ک گیاں
کہہ ویلا سی جس ویلے اوہ - عرشاں تے جا کے بیٹھا اے
ہر وقت کرے اتقادی ثنا - چنگا اے بخت ظہوری دا
محبوب مدینے والے دی - ہٹرا نعت سنا کے بیٹھا اے

اوہناں دا عشق سلامت اے مقبول اوہناں دیاں باتاں نہیں
کلی والے دی یاد اندر جنہاں دیاں سنگھ دیاں راتاں نہیں
سرکار دی محفل کیا کہنے جس ویلے آپ دا ذکر چھڑے
پئی گونج درود سلاماں دی ایسے نور دیاں سوغاتاں نہیں
محبوب دی محفل تے رل کے بدلاں نہیں آن صلاح کیتی
چلو ہور اگیرے چل و سینے ایستھے ہنجاواں دیاں برساتاں نہیں
زلف و رخسار دا ذکر کر کے کیہڑا سرکار دا ذکر کرے
ایستھے بڑیاں بڑیاں لکھاریاں نہیں بھن چھڈیاں مسلم دواتاں نہیں
نہ چھڑے کسے چپ کیتے نون کولوں دی سنگھ جاچپ کر کے
ایناں دیاں دکھریاں رسماں نہیں ایناں دیاں دکھریاں داتاں نہیں
کیہتہ بھینا ایں یا زلموڑی نون دوسرے فی گل مکا دیواں!
اوہد اتک یسنا لکھ عیداں نہیں مل پسینا لکھ شہراتاں نہیں

رحمتاں دا تاج پا کے رُتبے ودھا کے
گھٹیا حبیب سوہنا رب نے سجا کے
رستیاں سلامی دتی آمنے لال نون
چکيا حلیم رضہ جدوں سینے نال لا کے
بڑے مغرور تے قبیلیاں دے چودھری
نیویں ہو کے بہر گئے حضور کول آ کے
کوئی دعوائے کراں اوس ردی غلامی دا
جیتھے جبریل آوے سر نون جھکا کے
ہنجواں دے موتیاں نون اکھاں تے سجا کے
انج دیو حاضری مدینے وچہ جا کے
ماڑے تے نکمے جھے ظہوری نون نوازیہ
وار وار سوہنے کول اپنے بلا کے

راضی جنہاں گنہگار اں تے حضور ہو گئے
مُعا ف اللہ و توں اونہاں دے قصور ہو گئے
سو دکھیلے نیکیاں ساں ہزار کیتیاں
پتھر پین تے دُعاواں سرکار کیتیاں
ویری ڈگ پتے پیریں منظور ہو گئے
ساری دُنیا توں وکھرانظارا ویکھ دے
جہڑے جا کے نبی پاک دا دوارا ویکھ دے
جدوں ویکھیا بدینہ دکھ دُور ہو گئے
ساہ مکتے تاہنگ حالی تیک رکھی اے
ایناں اکھیاں ویداردی اڈیک رکھی اے
بھاگاں والیاں دے نام منظور ہو گئے
راضی جنہاں گنہگار اں تے حضور ہو گئے

ظہ دی شان وایا
عرشاں تے جان وایا

کیڈا سوہنا نام تیرا
سچا اے کلام تیرا
متذکرے نے عام تیرے
بادشاہ غلام تیرے
شان تیری بے بے
ویریاں دے پیراں تھلے
سدابے سہاریاں نوں
ماڑیاں وچاریاں نوں
دل دی آس ٹوپی ہوئی

اچا اے مصتام تیرا
آنتاں سنان وایا
ہنڈے صبح شام تیرے
بکریاں چران وایا
رَبّی سلام گھٹے
چادران وچھان وایا
غماں دیاں باریاں نوں
سینے نال لان وایا
دور میری دُوری ہوئی

حاضری ظہوی ہوئی

رُضنے تے بلان وایا!

جس دل و چہرہ حب نبی دی نہیں اوہدی بولی وچ تاثیر نہیں
جنہوں درد دی دولت مل گئی اے ودھ اوس توں کوئی امیر نہیں
کیہہ دساں شان اس سینے دی جہک اندر یاد دینے دی
سو نہ رب دی دونہاں جہاناں وچہ کوئی ایہہ جیہی جاگیر نہیں
اللہ دے بندیاں دی مرضی اللہ پوری کر دیند اے
قادر دی مرضی توں ودھ کے کوئی دکھری شے تفتیر نہیں
ایتھے کم ناہیں تا دیلاں دا اس سٹیا بھار دیلاں دا
جتنے عشق ہے حج اپیلاں دا او تھے عقلاں دی تفتیر نہیں
پڑھ پہلا سبق عقیدت دا بے لہنا ایں راہ حقیقت دا
کیہہ فائدہ شان و شوکت دا بے چنگی ہوئی اخیر نہیں
مل جائے گدائی اس ردی جہدی تاہنگ فرشتے رکھد نہیں
اوس رب توں ظہوری کیہہ لینا جو یارے درد فقیر نہیں

دانی حضورِ دی

عرشی فرشی رزل کے دین مبارک بادِ حلیمہ نون
کئی ولے دی آمد نے کیتا شادِ حلیمہ نون
درتے ہو روی آئیاں دایاں مرگیاں تے مر پچھتایاں
کائنات دی سب توں مہنگی ملی مرادِ حلیمہ نون
دو جگ دے سلطان دی دانی سوتے لیکھ لجا کے آئی
ہر پاتے توں صلّ علی دی مل دی دادِ حلیمہ نون
جھکے آپ جھکاؤن والے مر گئے آپ مٹاؤن والے
اُفتت پاک نبی دی کر گئی زندہ بادِ حلیمہ نون
ایہہ دی شرف کے نین یا ایا اکثر وچ حدیثاں
روپیندے سن سرورِ علم کر کے یادِ حلیمہ نون
جانے جھوں مائل نہ کوئی مال مال ظہوری ہوئی
اللہ دے محبوب نے کیتا جہ آبادِ حلیمہ نون

بیٹی خسرو دی

خاتونِ جنت دے وانگوں کون اُمّتتے احسان کرے
سرکارِ دین بچاؤن لئی سب کئی نون قربان کرے
جنہوں دیکھ کے سائے نبیاں داسر اکر کھڑا ہو جاندا
کیہہ طاقتِ مسلم نمائی دی زہرادی شان بیان کرے
ہمک جاندی رات نہ نکدا اے سجد سرکار دی بیٹی دا
رورو کے کیہڑا اُمّتت دی مشکل نون انج آسان کرے
چکی دی مشقت ہتھاں تے جنت دی حکومت قدماں وچ
فاقے دی مصیبت یاد نیس ہر دم وردِ قرآن کرے
جھک جان نگاہواں محشر وچ آونا ایس نبی دی بیٹی نے
کیہہ حشر سوئے کا محشر داجدوں والی ایہہ اعلان کرے
جدھے سردا سائیں جید اے جدابا پ محمد وراے
تا حشر ظہومی نون مولا اوہدی چوکھٹ ادربان کرے

حضرت حسان بن ثابت رضی اللہ عنہ کے حضور

ادہ پہلا محسّد دانشاخوان میں قربان
میرے تے بڑا اوس دا احسان میں قربان
توقیر ثناخوان دی ہے اوس دا قصد
محسن ہے مرا حضرت حسان میں قربان
منبر تے کھڑا نعت پڑھے اوس نبی دی
جبریلؑ جہدے دردا اے دربان میں قربان
بیمثل ملی داد کہ منر بایا بنی نے
ماں باپ میسے تیرے توں قربان میں قربان
اصحابیؑ تے پھر شاعر دربار رستا!
دل میرا مرچین مری حسان میں قربان
توصیف محسّد دی ظہوری دا وظیفہ
ایخواے مرا دین تے ایمان میں قربان

انوار دایمہ وسد اپیا چار چو فیرے تے
اُمّت دیاں عیدان لے کر کارے ڈیرے تے
محبوب دی دید لسی اکھیاں دی خوشی دیکھو
ہنجواں اچسراغاں ایں پلکاں دے بنیرکتے
سونہر ربّی زمانے دے رس جان دا غم کوئی نہ
راضی اے جدوں تیکر میرا مرشد میرے تے
میخواراں نوں کافی اے تک یسا ای ساقی دا
ساغردی ضرورت نیس جے اوہ اکھیاں نہ پھیرکتے
مے پینی تے وک جانا ڈک جانا تے اٹھ پیناں
مے نوشی دا سہرا لے میخوار دے جیرے تے
اوداں اظہوی توں محبوب ایں مستان دا
رحمت دنی نگاہ پانی جسدوں یار نے تیرے تے

جس راہ توں سوہنیا لنگھ جاویں اوہدی خاک اٹھا کے چم لیناں
جدیجر ساوے ناں تیرا اکھیاں نوں لا کے چم لیناں
اک دن اوہ وی دن آوے گا جد درتے یار بلاوے گا
رکھ رکھ کے تصور روضے دا اک نقشہ بنا کے چم لیناں
زاہد جے پیچھے دس تیرے مجبُوب دا چہرہ کیسا اے
بیس ہو رتے کجھ نہیں کہہ سکدا فیراں اٹھا کے چم لیناں
ہتھ مرشد دے ہتھ تیرے نہیں رُب آکھے ایہہ ہتھ میرے نہیں
ایسے لئی مرشد کامل دے ہتھاں نوں جسا کے چم لیناں
مرشد توں تیرا درِ بلا اس در توں رُب دا گھر بلا
بیس ایسے خاطر و لیاں دی چوکھٹ نوں جا کے چم لیناں
میرا مان ظہوری سوہنے تے بیس کوہجا کہہ تعریف کراں
جو قلم لکھے ناں سوہنے دا اوہ قلم اٹھا کے چم لیناں

بل جاوَن یار دیاں گھیاں اساں ساری خدائی کیہہ کرنی
مختر وچ ساڈی بن جاوے نہیادی بنائی کیہہ کرنی
اسیں چپ چپ دکھڑے سہنے آں نہی انوں کجھ نہیں کھنے آں
ناں یار دایندے رہنے آں اساں حال دہائی کیہہ کرنی
جس دن دیاں اکھیاں لایٹھے اکھیاں داپسین گوانیٹھے
دلدارے درتے آبیٹھے اساں ہو کرائی کیہہ کرنی
جہڑا عشق دے وچ برباد ہووے دراصل اوہو آباد ہووے
جس دل وچ پیار دی یاد ہووے اوہنے پریت پائی کیہہ کرنی
نیت نے پارن گھانا ایس عملان نے ساتھ نبھانا ایس
جے اندرون میل نہ جانا ایس باہر دی صفائی کیہہ کرنی
کج پال دے نال نیوں لایئے ہر دکھ تے مصیبت گل پائیے
اک دردے ظہوی ہو جائیے درد دی گدائی کیہہ کرنی

نہ مال اولاد و اصدقہ نہ کار بار و اصدقہ
اسیں تے تھانے اتن بار و خدائے یار و اصدقہ
خدائے رازق اے اللہ و ایساں ایہ عقیدہ ہے
خدا دیند اے پریند اے اپنے یار و اصدقہ
لڑی چوں ٹٹکے دانہ ہمیشہ خاک و چوڑدا
لڑی ہدی اے اللہ و ایساں پیار و اصدقہ
مدینے والیا! محفل چوں حسالی کوئی نہ جاو
بھریں جھولی اسادی اپنے یار غار و اصدقہ
بجائے ناز اپنے نقش بندی ہون تے مینوں
ایہہ ملیا سلسلہ مینوں نبی دے یار و اصدقہ
ظہوری دی وی ہوئے در ترے تے حاضری اتا
ترے دربار تے آواں تے دربار و اصدقہ

کھٹے بوہے دینخ کے تیرے دوا کے آگئے
سُن عمن دیا محرماں درداں دکارے آگئے

بن ترے کھڑا سنے گا درد منداں دی صدا
لے کے جھولی وچ عمن دیا بھار سائے آگئے

تر نیس سکدے ساں چھلاں پیدیاں مجبوساں
توں نظر پائی اسیں ڈبے کتارے آگئے

لڑکھڑاندے ڈگدے ڈھینڈے سنبھلے اٹھدے
ایس منزل تک آسین تیرے سہائے آگئے

جنہاں می ساقی دی نظروں ڈھلدی پی لسی
اونہاں خوش بنجماں نوں کو ترے ہلاکے آگئے

ایہ ہے میرے دوستو مرشد کدماں دی طفیل
سُن لیا جنہاں ظہوری نوں نطنائے آگئے

دل یار داند رانہ لے یار دے کول آئے
محبوب دمی مرضی اے گل لائے یا ٹھکرائے
جنت دمی نہیں خواہش مولا ایسہ تمنا ایس
محبوب کے قدم تے مری جان نکل جائے
کون ایساں نوں سمجھاوے کہن اپنے جیہا اوہنوں
جدی کالیاں زلفاں دمی رب آپ قسم کھائے
راہ یار داتکنا ایس اس اوہ توں نہ ہٹنا ایس
راہ وچہ اڈیکاں گھے اوہ آئے یا نہ آئے
نال اپنے اڑائے جا میرے اتھرو ہوائے نی
محبوب نوں رو آکھیں ہن ہو رنہ ترسانے
جنت چہ مزا آوے سہ کار جے فرماون
لے آو سٹھوسی نوں اک نعت سنا جائے

جنہاں فقیراں دے کج پال پیر ہوندے نیں!
غریب ہو کے دی سب توں امیر ہونے نہیں
اوہ دو جہان دے دکھڑے توں ہو گئے آزاد
کے دی زلف دے جہڑے امیر ہونے نہیں
فرشتے اوہاں دی قسمت تے رشک کر دے نیں
مدینے والے دے جہڑے فقیر ہونے نہیں
نہ قید عشق دے لئی کوئی حسن یوسف دے
دلاں دے واسطے کجھ، مورتی ہونے نہیں
بنائے پسوں تے گھلیا اخیر کر چھڈی
کرم دے فیصلے سب توں اخیر ہوندے نیں
ظہوی دیکھ کے نوں تیسیر سمجھیں نہ
حقیر ہو کے وی کئی بے نظیر ہونے نہیں

بھانویں کول بھانویں دُور ہٹا ساں درتے اونڈیاں رہنا ایں
تیرے متدماں دے وچہ رورو کے دکھ درد سناونڈیاں رہنا ایں
نیس دُنیا دی پڑاہ سانون، غم خوار دے ناں دی چاہ سانون
اساں یار دے ناں نون چم چم کے اکھیاں نال لاونڈیاں رہنا ایں
ایمان اساڈا کہندا اے ایس حشر نون بختے جاواں گے
اساں یاد مدینے والے دی سینے نال لاونڈیاں رہنا ایں
جس درتے حنا کی نوری وی سب جھکدے آکے رات دنے
اس چوکھٹ تے سر رکھ اپنا تیر بناونڈیاں رہنا ایں
ہوندا جے بھروسہ آقاتے ایہ ساری خدائی مل جاندی
جس سوہنے نون آزماوننا ایں اوہنے پھپھاونڈیاں رہنا ایں
جدتیں کر دم وچ دم ساڈا ایہہ یار ظہوری کم ساڈا
سوہنے دی سوہنی محفل وچ تعریف سناونڈیاں رہنا ایں

کچھ نہیں درکار سانون سامنے یار ہوئے
بھانویں غم ہوں ہزاراں سد اعظم خوار ہو کے
شوکت تے شان نہ منگاں دولت امان نہ منگاں
ساز و سامان نہ منگاں، نہیں ہوواں یار ہو کے
توں ساڈا مان ساقی ساڈا امان ساقی
نیکلے جد جان ساقی تیرا دیدار ہو کے
بن دالے ماں مستانہ اکھیاں دابنے نشانہ
قدماں تے سندرانہ ہنجاواں دا ہار ہو کے
گکشن نوں اسٹ نہ ماراں منگد انیس باغ بہاں
مستاں دیاں ہوں قسطاراں تیرا دربار ہو کے
وے دربار ظہوری، جیون مے خوار ظہوری
پیون مے خوار ظہوری ساقی سرکار ہو کے

توں ایس ساڈا چین تے قرار سوہنیا
تیرے نال وس دی ہبسا سوہنیا
تاریاں دے نال سوہنی سچی ہونی رات نوں
اک رات کیہہ اے ایس ساری کائنات نوں
تیرے فتدماں توں دیاں وار سوہنیا
تیرا ای خیال سائے دکھاں نوں بھلا گیا
اکھ دا اشارہ میری زندگی بنا گیا
جیوے تیری اکھ دا خمسار سوہنیا
اک پلے اتھرتے اک پلے ہاواں نیس
میری جھولی وچتے خطاواں امی خطاواں نیس
توں ایس دسنا ایس عنم خوار سوہنیا!
دسدا رہویں توں ساڈے دلاں دیا جانیاں
کھنڈیاں ظہوری دیاں اکھیاں نمائیاں
ایجو ساڈے دل دی پکار سوہنیا

جس منگیا درد مجھت دا اُس فیرد و اکیہہ کرنی ایس
بیمار بدینے والے دا ہووے تے شفا کیہہ کرنی ایس
ہر شے سرکار دا صدقہ لے، سوہنے دربار دا صدقہ لے
منگ اللہ توں در سوہنے دا توں ہو ردعا کیہہ کرنی ایس
خوش بخت اوہ ٹھنڈک سینے دی جنہوں نسبت ملی بدینے دی
جدھے وچہ سرکار دی مہک نہیں او ٹھنڈی ہو اکیہہ کرنی ایس
ماں ہووے لبیاں تے سوہنے دا میں موت نوں اُٹھ کے آپٹاں
اللہ نہ کرے او ہدی یاد پناں آوے جے قضا کیہہ کرنی ایس
جے دل دے وچہ گداز نہیں، سچ آکھاں فیرنسا نہیں
جے قلب نہ سر و مال جھکے ایویں رسم ادا کیہہ کرنی ایس
جے کامل ہتھ مہاراں نہیں متا بو وچہ سوچ وچاراں نہیں
نسبت جے ظہوری حاصل نہیں اوہنے صفت و شنا کیہہ کرنی ایس

جدوں عشقِ حقیقی لگ جاوے فیروزِ نبھاؤنا پیندا اے
ساری دُنیا نون چھڑکے تے مولاول آونا پیندا اے
ہر کوئی انج تے پڑھدا اے قرآن سپاے رات دینے
اک ایسی منزل آوندی اے نیزے تے سناؤنا پیندا اے
لکھاں قربانی دینے نے رب ارضی ہو جائے ساڈے تے
کدی رب نون راضی کرن لسی بچیاں نون کھاؤنا پیندا اے
کدی ایہہ ویلا وی آوند اے اس راہ دے سچے عاشق تے
جدوں یار کسے دارس جاوے سچ سچ کے سناؤنا پیندا اے
خود خالق دسیا خلقت نون انج لا کے توڑ نبھائی دی
جدوں ہجرتاں سوہنے نون عرشاں تے بلاؤنا پیندا اے
میں اینویں ظہوری بولدانیس ہرا گے دکھڑا پھولدانیس
کوئی دل داحم مہل جاوے مژدرد سناؤنا پیندا اے

دلدار جے راضی ہو جاوے دُنیا نون منساؤن دی لوڑ نیس!
دُکھ یار نون دَسنا کافی اے غیراں نون سناؤن دی لوڑ نیس!
دُکھ یار دادا رُو درداں دا، جُوں جُوں ودھداتے سُکھ ملدا
جد یار وے عنم داز خم لگے، فیر مہم لاؤن دی لوڑ نیس
جند نکلے یار وے متد مال وِچر، ایمان مکمل ہو جاوے
جنہوں ہتھیں مُرشد تُوں دیوے، اوہنوں اہ بھجاؤن دی لوڑ نیس
زاہد کیہہ مٹاں دینا ایں ہست ماری تیری عسلاں نے
جس تکیاں اکھیاں یار دیاں اوہنوں سبق پڑھاؤن دی لوڑ نیس
نیڑے ہوئے یا دُوں ہوئے آفتا دی نطن منظر ہووے
جیہڑا مر جائے یار وے متد مال وِچر مٹنوں اٹھاؤن دی لوڑ نیس
ناں لے کے ظہوری سوہنے دا ہر مُشکل حل ہو جاوے اے
اک ناں دا وِطین چھڈ کے تے، کوئی سبق پکاؤن دی لوڑ نیس

دلاں دے ہو گئے سو دے تے دیدار دی خاطر
زمانہ سارا چھڈیا اے اساں اک یار دی خاطر
کوئی عجبے مفر د وڑے، کوئی دنیسا نوں بھدا اے
اساڈی زندگی یار و بس اک دلدار دی خاطر
غماں دی گوہری چھانویں بیٹھ کے خوشیاں منانے میں
ایہ عاشق بہت کجھ کر دے جمال یار دی خاطر
کے پروانے توں ایہ پچھیا ستر کے تے کیہ بھدا
کیا اوہنے اوہ بے سمجھا وصال یار دی خاطر
سجن دی جست دا کوئی مزا ساڈے توں آنچھے
اساں تے بازی لائی سی بس اپنی ہار دی خاطر
ظہوی تیرے توں ظاہر ایہدا اپنا تے کجھ وی نہیں
زباں میری بیاں تیرا، ترے اظہار دی خاطر

جدوں دیکھ لیا کھ سوہنے دا دکھیاں نیں نماز ادائیگی
جنہاں پھیر لیا منہ بچناں توں اونہاں پڑھی ہوئی آپ قضائیتی
دکھ درد سناؤندیاں رہنا ایں اساں یار مناؤندیاں رہنا ایں
تد تیکر آؤندیاں رہنا ایں جد تیکر عسر و فاقیتی!
اک دردا جہڑا سوالی اے او ہدی رب کردا رکھوالی اے
ولیاں دی من دا والی اے جس طاقت آپ عطا کیتی
جدے ساقی بھرے پیالے نیں او ہدی سن لئی کملی والے نیں
جس دے لئی مرشد کامل نے خوش ہو کے آپ دعا کیتی
اکھیاں نے دیتا سبتی پڑھا جد دیکھیا چہرہ مرشد دا
جنہاں یار توں منگ کے درد لیا اونہاں فیر نہ کوئی دوائیتی
جد درتے ظہومی آ بیٹھے غم ساکے یار بھلا بیٹھے
یاد آئی تے محفل لا بیٹھے رل مل کے صفت و ثنا کیتی

ہر ویلے ہوئے خیر تری سوہنے دی خیر منائی جا
غم جہڑا راہ و چہرہ مل جائے بس کھینے لائی جا
ہر ویلہ تیرا ہو جاسی ایہ شام سویرا ہو جاسی
اکھیاں دے دیوے بالی جا ہنجاں د ایل جلائی جا
جے لگ گئی او لگ اک پاسے یار اک پاسے جا
جگ نال کسے دے نہیں بھیا توں اپنی توڑ نبھائی جا
بن مرشد لکھوں ہولا اے مرشد دے دے مولائے
جگ جھلا اے جگ دلا اے اینویں نہ رولا پائی جا
عملاں د احساب نہ ہوئے گا کوئی وی عذاب ہو گیا
میری قبر تے ٹھہر کے دلدارا قدام دی ٹھوکر لائی جا
منگی جادعائیں ملن دیاں منظومی کدی تاں ہو گی
سوہنے نوں ظہوری روکے توں دل اد دسانی جا

جہڑے کہندے سی مراں گے نال تیرے چھڈ کھیاں مرے غمخوار ٹر گئے
پاؤندے رہے جو پھلاں دے ہار گل وچہ سٹ قبر تے پھلاں دہار ٹر گئے
جہڑے عطر پھیل لگاؤندے سن مٹھ مٹی دی مُنتے مار ٹر گئے
کہندے مری سہ کار نہ تھکدے سن چیاں وٹکے میری سہ کار ٹر گئے
ٹکھ دیکھیاں بناں نہ رجدے سن ٹکھ موڑ کے سبھے دلدار ٹر گئے
چانن مرے دیدار نوں کہن والے اتھے کھوہ اندر دھکا مار ٹر گئے
بیلی آکھ کے درد وڈان والے لاه کے سراں توں اپنا بھار ٹر گئے
اک پل وی جسدا نہ بھئے جہڑے آج سائے ای منوں سار ٹر گئے
یاد رہیا نہ کسے نوں قول کوئی سبھے بھل کے قول تار ٹر گئے
سائے ساتھیاں توڑیا ساتھ میرا نیویں نظر کر کے وار وار ٹر گئے
کسے پرست ظہوری نہ دیکھیا لے اک اک کر کے میرے یار ٹر گئے
کوڑی دُنیا تے شان گمان کوڑا سچے لوگ ایہہ کر دے پکار ٹر گئے

ترتیب

ڈیزائن سرورق _____ حافظ یوسف سعیدی
 کتابت سرورق _____ واجب احترام جناب منشی نور محمد
 کاتب _____ منظور احمد انور

مطبع _____ المطبعة العربية

۳۰- ایک ڈو۔ بالمقابل منشی جمہور پرائیویٹ لٹریچر (پاکستان)

ہدیہ _____ ۱۵ روپے
 ناشر _____ مکتبہ حسان رضوی قصور، پاکستان

کوٹ پیراں فون ۳۷۶۷

مکتبہ حسان کی مطبوعات کے دیگر مراکز

مکتبہ حامدہ داتا دربار مارکیٹ لاہور ○ حامد اینڈ کمپنی اردو بازار لاہور -
 جامعہ نظانیہ اندرون لوہاری گیٹ لاہور ○ القمربک کارپوریشن ○ ضیاء القرآن پبلیکیشنز
 گنج بخش روڈ لاہور ○ قادری کتب خانہ تحصیل بازار سیالکوٹ ○ مکتبہ رغوثیہ
 گوجرہ منڈی ○ صدیقی بک سٹال بوسے والا ○ کتب خانہ رضوانہ مصطفیٰ گوجرانوالہ
 رشید سنٹر اردو بازار قصور ○ اقبال کتاباں والا قصور ○ ریاض برادری اردو بازار لاہور

مکتبہ حسنان

بنیادہاں اور دیگر سالانہ حضرت حسنان بن ثابت

نظر و نظر کے پاکیزہ موضوعات ظاہری و باطنی محاسن آراستہ

اسلامی ثقافت کی ترجمان مطبوعات کیلئے رجوع نہ مائیں۔

شہر آفاق نعت نوحاں اور ممتاز نعت گو احاج محمد علی ظہوی کی قلمی کاوشیں

نئی ترتیب اور کتابت و طباعت کی جدید خوبیوں کے ساتھ شائع ہو رہی ہیں۔

نوائے ظہوی: اردو نعتیہ کلام کا مجموعہ: سوز و گداز اور اثر آخری میں پیشاں

کتب تیری ثنا: پنجابی نعتیہ کلام کا مجموعہ: حاضری اور حضور کی کیفیات کا ترجمان

مضرب عقیدہ: مناقب و قصائد کا مجموعہ: مقبولانِ خدا کے حضور ہدیہ عقیدت

نغمہ سعادت: حسین الشرفین کی جلسوں کی روح پرورداد۔ (زیر طبع)

شاعر رسول: حضرت حسنان بن ثابت رضی اللہ عنہ کی سوانح (زیر طبع)

عظمت رسول: نعتیہ موضوع پر غزالی زمانہ علامہ احمد سعید شاہ کاظمی علیہ

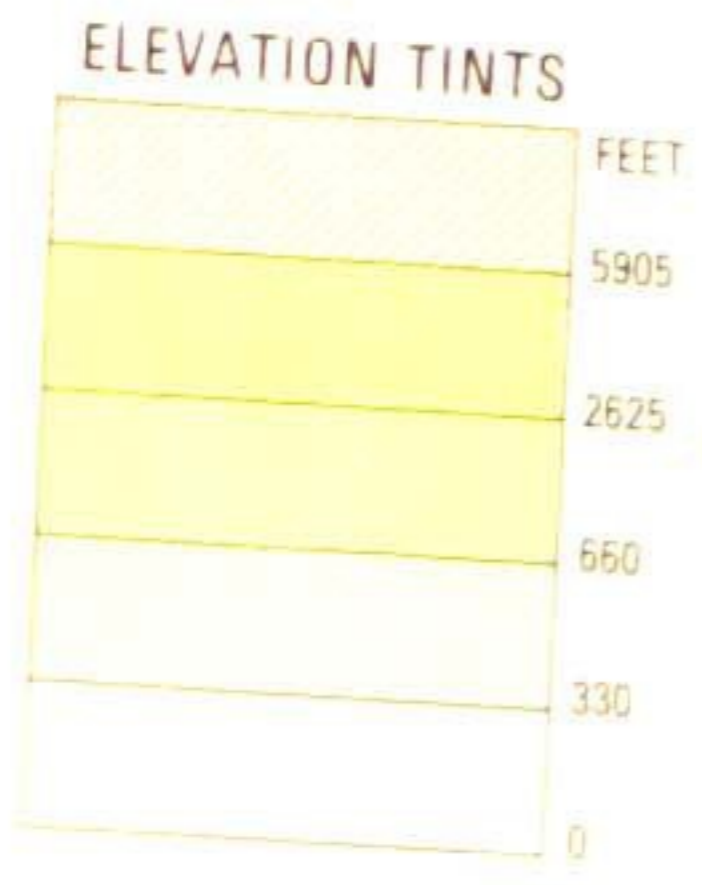
اور فکر قرآن علامہ پروفیسر محمد طاہر القادری مدظلہ

کے مقالات خصوصی ————— (زیر طبع)

تفصیلات کے لیے

مکتبہ حسنان
کوٹ پیراں قصور
پاکستان ۲۰۶۰

SERIES 1501 AIR
 SHEET NK 33-3
 EDITION 6-GSGS
 SERIES 1501 COMPANION SHEET IS EDITION 3-GSGS

RELIABILITY OF THIS GRAPHIC
 Compiled from best available source materials

Horizontal Datum WGS 84
 Vertical Datum Mean Sea Level
 Transverse Mercator Projection

GLOSSARY GLOSSARIO

serbato o	lake	serbato o
palude lago	marsh lake	palude lago
montagna	mountain	montagna
lago	lake	lago
lago	lake	lago
canale	channel	canale
isole	islands	isole
isola	island	isola
catena o montagna	mountain range	catena o montagna
pieno montagna	mountain peak	pieno montagna
peninsula	peninsula	peninsula
strada	road	strada
canale	channel	canale
stretto	strait	stretto
passo	pass	passo
passo	pass	passo

CONVERSION OF ELEVATIONS

